

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

16 päivänä maaliskuuta 2010 *

Asiassa C-325/08,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Cour de cassation (Ranska) on esittänyt 9.7.2008 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 17.7.2008, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Olympique Lyonnais SASP

vastaan

Olivier Bernard ja

Newcastle UFC,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaostojen puheenjohtajat K. Lenaerts ja P. Lindh sekä tuomarit C. W. A. Timmermans, A. Rosas, P. Küris, E. Juhász, A. Borg Barthet ja M. Ilešić (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: E. Sharpston,
kirjaaja: yksikön päällikkö M.-A. Gaudissart,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 5.5.2009 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Olympique Lyonnais SASP, edustajanaan avocat J.-J. Gatineau,
- Newcastle UFC, edustajanaan SCP Celice-Blancpain-Soltner,
- Ranskan hallitus, asiamiehinään G. de Bergues ja A. Czubinski,
- Italian hallitus, asiamiehenään I. Bruni, avustajanaan avvocato dello Stato D. Del Gaizo,

- Alankomaiden hallitus, asiamiehinään C. M. Wissels ja M. de Grave,
- Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehenään S. Ossowski, avustajanaan barrister D. J. Rhee,
- Euroopan komissio, asiamiehinään M. Van Hoof ja G. Rozet,

kuultuaan julkisasiamiehen 16.7.2009 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee EY 39 artiklan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Olympique Lyonnais SASP (jäljempänä Olympique Lyonnais) ja toisaalta ammattilaisjalkapalloilija Olivier Bernard ja Englannin oikeuden mukaan perustettu jalkapalloseura Newcastle UFC ja jossa on kysymys viimeksi mainittujen velvoittamisesta maksamaan vahingonkorvausta sen vuoksi, että Bernard yksipuolisesti jätti noudattamatta Ranskan jalkapalloliiton (Fédération française de football) kauden 1997–1998 ammattilaisjalkapalloa koskevan sääntökokoelman (charte du football professionnel, jäljempänä sääntökokoelma) 23 §:stä johtuvia velvoitteitaan.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Kansallinen oikeus

- 3 Jalkapalloilijoiden työskentelyä säänneltiin Ranskassa tosiseikkojen tapahtuma-aikaan työehtosopimuksen luonteisella sääntökokoelmalla. Sääntökokoelman III osaston 4 luvussa käsitellään niin sanottuja pelaajalupauksia (joueur espoir) eli 16–22-vuotiaita pelaajia, jotka ammattilaisseura on palkannut koulutettaviksi pelaajiksi määräaikaisella sopimuksella.

- 4 Sääntökokoelman mukaan pelaajalupauksen oli hänet kouluttaneen seuran niin vaatiessa allekirjoitettava koulutuksen päätyttyä ensimmäinen ammattilaispelaajasopimuksensa kyseisen seuran kanssa. Tältä osin sääntökokoelman, sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, 23 §:ssä määrättiin seuraavaa:

” _ _

Silloin kun [pelaajalupauksen] sopimus päättyy tavanomaisesti, seuralla on oikeus vaatia toista osapuolta allekirjoittamaan ammattilaispelaajasopimus.

_ _ ”

- 5 Sääntökokoelmaan ei sisältynyt järjestelmää pelaajan koulutuksesta vastanneelle seuralle (jäljempänä myös kasvattajaseura) maksettavista korvauksista sen tapauksen varalta, että koulutuksen päättänyt pelaaja kieltäytyy allekirjoittamasta ammattilais-sopimusta kyseisen seuran kanssa.
- 6 Tällaisissa tapauksissa kasvattajaseuralla oli kuitenkin mahdollisuus nostaa kanne pelaajalupausta vastaan Ranskan työoikeuskoodexin (code du travail) L.122-3-8 §:n perusteella kyseisen pelaajan velvoittamiseksi suorittamaan sille vahingonkorvausta sääntökokoelman 23 §:stä johtuvien sopimusvelvoitteiden rikkomisen vuoksi. Kyseisessä L. 122-3-8 §:ssä, sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasian tosiseikkoihin, säädettiin seuraavaa:

”Jos sopimuspuolet eivät ole toisin sopineet, määräaikainen sopimus voidaan päättää ennenaikaisesti vain vakavan virheen tai ylivoimaisen esteen perusteella.

— —

Jos työntekijä jättää noudattamatta näitä säännöksiä, työnantajalla on oikeus aiheutuneiden vahinkojen suuruiseen korvaukseen.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 7 Bernard teki vuonna 1997 kolmea kautta koskeneen, 1.7.1997 voimaan tulleen pelaajalupaussopimuksen Olympique Lyonnais’n kanssa.

- 8 Ennen tämän sopimuksen päättymistä Olympique Lyonnais tarjosi Bernardin allekirjoitettavaksi yhden vuoden ammattilaispelaajasopimusta 1.7.2000 lukien.
- 9 Bernard kieltäytyi allekirjoittamasta kyseistä sopimusta ja teki elokuussa 2000 ammattilaispelaajasopimuksen englantilaisen Newcastle UFC:n kanssa.
- 10 Kuultuaan sopimuksesta Olympique Lyonnais haastoi Bernardin conseil de prud'hommes de Lyoniin (työtuomioistuin) ja vaati, että Bernard ja Newcastle UFC veloitetaan yhteisvastuullisesti suorittamaan sille vahingonkorvausta. Vaadittu summa oli 53 357,16 euroa eli määrä, joka ennakkoratkaisupyynnön mukaan vastaa palkkaa, jonka Bernard olisi saanut vuoden aikana, jos hän olisi allekirjoittanut Olympique Lyonnais'n tarjoaman sopimuksen.
- 11 Conseil de prud'hommes de Lyon katsoi, että Bernard oli päättänyt sopimuksensa yksipuolisesti, ja se velvoitti hänet maksamaan yhteisvastuullisesti Newcastle UFC:n kanssa Olympique Lyonnais'lle 22 867,35 euroa vahingonkorvausta.
- 12 Cour d'appel de Lyon (ylioikeus) kumosi tämän tuomion. Se katsoi, että koulutuksensa päättäneen pelaajan velvollisuuteen allekirjoittaa ammattilaispelaajasopimus kasvattajaseuran kanssa kuului myös tätä pelaajaa koskeva vastaava kiello allekirjoittaa tällaista sopimusta jossakin muussa jäsenvaltiossa toimivan seuran kanssa, mikä oli sen mukaan EY 39 artiklan vastaista.
- 13 Olympique Lyonnais valitti cour d'appel de Lyonin antamasta tuomiosta.

- 14 Cour de cassation (kassaatiotuomioistuin) on todennut valitusasiaa käsitellessään, että vaikka sääntökokoelman 23 §:ssä ei nimenomaisesti kielletty nuorta pelaajaa tekemästä ammattilaispelaajasopimusta jossakin toisessa jäsenvaltiossa toimivan seuran kanssa, tämä määräys vaikuttaa siten, että se estää häntä allekirjoittamasta tällaista sopimusta tai voi saada hänet pidättäytymään sen allekirjoittamisesta, koska tämän määräyksen rikkominen voi merkitä tuomitsemista vahingonkorvauksiin.
- 15 Cour de cassationin mukaan pääasiassa tulee esiin EY 39 artiklan tulkintaan liittyvä vaikeus, koska siinä on epäselvää, voiko tällainen rajoitus olla perusteltu nuorten ammattilaisjalkapalloilijoiden työhön ottamisen ja kouluttamisen edistämistä koskevalla tavoitteella, joka ilmenee asiassa C-415/93, Bosman, 15.12.1995 annetusta tuomiosta (Kok., s. I-4921).
- 16 Tässä tilanteessa Cour de cassation on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

- ”1) Onko [EY 39] artiklassa vahvistettu työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaate esteenä kansalliselle oikeussäännölle, jonka mukaan pelaajalupaus (joueur espoir), joka allekirjoittaa koulutusjaksonsa päättyessä ammattilaispelaajasopimuksen jossakin Euroopan unionin toisessa jäsenvaltiossa toimivan seuran kanssa, voi joutua maksamaan vahingonkorvausta?
- 2) Mikäli tähän vastataan myöntävästi, onko tarve edistää nuorten ammattilaispelaajien työhön ottamista ja kouluttamista hyväksyttävä tavoite tai yleistä etua koskeva pakottava syy, jolla voidaan oikeuttaa tällainen rajoitus?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

- 17 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin haluaa kysymyksillään, joita on syytä tarkastella yhdessä, selvittää, onko järjestelmä, jossa pelaajalupaus, joka ei allekirjoita koulutusjaksonsa päättyessä ammattilaispelaajasopimusta hänet kouluttaneen seuran kanssa vaan jossakin Euroopan unionin toisessa jäsenvaltiossa toimivan seuran kanssa, voi joutua maksamaan vahingonkorvausta, SEUT 45 artiklassa tarkoitettu rajoitus, ja jos näin on, onko se perusteltu tarpeella edistää nuorten pelaajien työhön ottamista ja kouluttamista.

Yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyt huomautukset

- 18 Olympique Lyonnais'n mukaan sääntökokoelman 23 § ei ole esteenä siinä tarkoitetun pelaajalupauksen tosiasialliselle vapaalle liikkuvuudelle, koska viimeksi mainittu voi vapaasti allekirjoittaa ammattilaispelaajasopimuksen jossakin toisessa jäsenvaltiossa toimivan seuran kanssa sillä ainoalla edellytyksellä, että hän suorittaa entiselle seuralleen korvauksen.
- 19 Newcastle UFC, Ranskan, Italian, Alankomaiden ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukset sekä Euroopan yhteisöjen komissio sitä vastoin katsovat, että pääasiassa kysymyksessä olevan kaltainen järjestelmä on lähtökohtaisesti kielletty työntekijöiden vapaan liikkuvuuden rajoitus.
- 20 Sen varalta, että katsottaisiin, että sääntökokoelman 23 § muodostaa esteen pelaajalupauksen vapaalle liikkuvuudelle, Olympique Lyonnais toteaa edellä mainittuun asiassa Bosman annettuun tuomioon tukeutuen, että tämä määräys on perusteltu nuorten pelaajien työhön ottamisen ja kouluttamisen edistämisen tarpeella, koska sen ainoana tavoitteena on sen mahdollistaminen, että kasvattajaseura saa takaisin sille koulutuksesta aiheutuneet kustannukset.

- 21 Newcastle UFC sen sijaan toteaa, että edellä mainitussa asiassa Bosman annetussa tuomiossa selvästi rinnastettiin kaikki koulutuksesta maksettavat korvaukset työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaatteen kanssa yhteensopimattomiin rajoituksiin, koska nuorten pelaajien työhön ottaminen ja kouluttaminen ei ole yleistä etua koskeva pakottava syy, jonka vuoksi tällainen rajoitus on perusteltavissa. Newcastle UFC väittää lisäksi, että pääasiassa kysymyksessä olevassa järjestelmässä vahingonkorvaukset määritetään mielivaltaisin perustein, jotka eivät ole ennalta tiedossa.
- 22 Ranskan, Italian, Alankomaiden ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukset sekä komissio katsovat, että nuorten jalkapalloilijoiden työhön ottamisen ja kouluttamisen edistäminen on edellä mainitun asiassa Bosman annetun tuomion mukaan hyväksyttävä tavoite.
- 23 Ranskan hallitus väittää kuitenkin, että pääasiassa kysymyksessä olevassa järjestelmässä vahingonkorvauksia, joita kasvattajaseura voi vaatia, ei lasketa koulutuksesta aiheutuneiden kustannusten perusteella vaan kyseiselle seuralle aiheutuneen vahingon perusteella. Tällainen järjestelmä ei kyseisen hallituksen eikä Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen mukaan ole oikeassa suhteessa sen tavoitteeseen.
- 24 Italian hallitus katsoo, että korvausjärjestelmää voidaan pitää oikeasuhteisena toimenpiteenä nuorten pelaajien työhön ottamisen ja kouluttamisen tavoitteen saavuttamiseksi, kunhan korvaus määritetään tarkkaan määriteltujen tekijöiden perusteella ja lasketaan kasvattajaseuralle aiheutuneen rasituksen perusteella. Kyseinen hallitus korostaa, että mahdollisuudella vaatia koulutuksesta maksettavaa korvausta on erityinen merkitys etenkin pienille seuroille, jotka ovat rakenteeltaan pieniä ja joiden tulot eivät ole suuria.
- 25 Ranskan, Italian ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukset sekä komissio viittaavat lisäksi Kansainvälisen jalkapalloliiton (FIFA) pelaajien asemaa ja pelaajasiirtoja koskeviin määräyksiin, jotka tulivat voimaan vuonna 2001 eli pääasian tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen. Näihin määräyksiin sisältyvät niin sanotun kasvattajarahakorvauksen

(indemnité de formation) laskemista koskevat määräykset, joita sovelletaan tilanteissa, joissa jäsenvaltiossa toimivassa seurassa koulutuksensa päättävä pelaaja allekirjoittaa ammattilaispelaajasopimuksen jossakin toisessa jäsenvaltiossa toimivan seuran kanssa. Ranskan ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukset sekä komissio katsovat, että nämä määräykset ovat suhteellisuusperiaatteen mukaisia.

- 26 Alankomaiden hallitus toteaa yleisemmin, että on olemassa yleiseen etuun perustuvia, koulutustavoitteisiin liittyviä syitä, joilla voidaan perustella säännöstö, jonka mukaan työnantaja, joka kouluttaa työntekijää, voi perustellusti vaatia tältä työntekijältä, että hän pysyy työnantajan palveluksessa tai muussa tapauksessa suorittaa tälle vahingonkorvausta. Tämä hallitus katsoo, että ollakseen oikeasuhteinen vahingonkorvauksen on täytettävä kaksi edellytystä, joiden mukaan yhtäältä maksettava määrä on laskettava työnantajalle pelaajan koulutuksesta aiheutuneiden kustannusten perusteella ja toisaalta on otettava huomioon, missä määrin ja minkä ajan työnantaja on voinut hyötyä työntekijänsä saamasta koulutuksesta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

Työntekijöiden vapaan liikkuvuuden rajoituksen olemassaolo

- 27 On aivan ensiksi muistutettava, että urheilutoiminta kuuluu unionin tavoitteiden perusteella unionin oikeuden soveltamisalaan siltä osin, kuin se on taloudellista toimintaa (ks. mm. em. asia Bosman, tuomion 73 kohta ja asia C-519/04 P, Meca-Medina ja Majcen v. komissio, tuomio 18.7.2006, Kok., s. I-6991, 22 kohta).
- 28 Kun näin ollen urheilutoiminta on luonteeltaan palkkatyötä tai palvelujen tarjoamista vastiketta vastaan, kuten puoliammattilais- tai ammattilaisurheilijoiden tapauksessa, se kuuluu etenkin SEUT 45 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen tai SEUT 56 artiklan

ja sitä seuraavien artiklojen soveltamisalaan (ks. mm. em. asia Meca-Medina ja Majcen v. komissio, tuomion 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 29 Käsiteltävänä olevassa asiassa on riidatonta, että Bernardin palkkatyö kuuluu SEUT 45 artiklan soveltamisalaan.
- 30 Tämän jälkeen on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 45 artiklaa ei sovelleta pelkästään viranomaisten toimintaan vaan myös muunlaisiin sääntelyihin, joiden tarkoituksena on kollektiivisesti säännellä palkkatyötä (ks. em. asia Bosman, tuomion 82 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 31 Koska eri jäsenvaltioissa työehtoja säännellään joko laeilla tai asetuksilla taikka työehtosopimuksilla ja yksityisten henkilöiden tekemillä tai hyväksymillä muilla oikeustoimilla, SEUT 45 artiklassa määrättyjen kieltojen rajoittaminen koskemaan viranomaisten toimia voisi aiheuttaa sen, että kyseistä artiklaa ei sovellettaisi yhdenmukaisesti (ks. em. asia Bosman, tuomion 84 kohta).
- 32 Käsiteltävänä olevassa asiassa ennakkoratkaisupyyntöstä ilmenee, että sääntökoelma on valtakunnallisen työehtosopimuksen luonteinen, joten se kuuluu SEUT 45 artiklan soveltamisalaan.
- 33 Kun pohditaan lopuksi, merkitseekö pääasiassa kysymyksessä olevan kaltainen kansallinen säännöstö SEUT 45 artiklassa tarkoitettua rajoitusta, on muistutettava, että

henkilöiden vapaata liikkuvuutta koskevien kaikkien EUT-sopimuksen määräysten tarkoituksena on helpottaa jäsenvaltioiden kansalaisten kaikenlaisen ansiotyön tekemistä unionin alueella ja että kyseisten määräysten vastaisia ovat toimenpiteet, joilla voi olla epäsuotuisa vaikutus näihin kansalaisiin, kun he haluavat harjoittaa taloudellista toimintaa toisen jäsenvaltion alueella (ks. mm. em. asia Bosman, tuomion 94 kohta; asia C-109/04, Kranemann, tuomio 17.3.2005, Kok., s. I-2421, 25 kohta ja asia C-208/05, ITC, tuomio 11.1.2007, Kok., s. I-181, 31 kohta).

- 34 Kansalliset säännökset, jotka estävät jäsenvaltion kansalaisuuden omaavaa työntekijää lähtemästä kotimaastaan käyttääkseen oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen tai saavat hänet luopumaan ajatuksesta lähteä kotimaastaan tässä tarkoituksessa, ovat näin ollen vapaan liikkuvuuden rajoituksia, vaikka niitä sovellettaisiin kyseessä olevan työntekijän kansalaisuudesta riippumatta (ks. mm. em. asia Bosman, tuomion 96 kohta; em. asia Kranemann, tuomion 26 kohta ja em. asia ITC, tuomion 33 kohta).
- 35 On todettava, että pääasiassa kysymyksessä olevan kaltainen järjestelmä, jonka mukaan pelaajalupaus on koulutuksensa päättyessä velvollinen vahingonkorvauksen uhalla tekemään ensimmäisen ammattilaispelaajasopimuksensa hänet kouluttaneen seuran kanssa, voi saada tämän pelaajan luopumaan vapaata liikkuvuutta koskevan oikeutensa käyttämisestä.
- 36 Vaikka tällainen järjestelmä ei nimenomaisesti estä tätä pelaajaa allekirjoittamasta, kuten Olympique Lyonnais huomauttaa, ammattilaispelaajasopimusta jossakin muussa jäsenvaltiossa toimivan seuran kanssa, se kuitenkin tekee tämän oikeuden käyttämisen vähemmän houkuttelevaksi.
- 37 Tämä järjestelmä merkitsee näin ollen rajoitusta SEUT 45 artiklassa vahvistettuun työntekijöiden vapaaseen liikkuvuuteen unionissa.

Työntekijöiden vapaan liikkuvuuden rajoituksen oikeuttaminen

- 38 Toimenpide, jolla rajoitetaan työntekijöiden vapaata liikkuvuutta, voi olla sallittu ainoastaan, jos sillä pyritään perustamissopimuksen mukaiseen hyväksyttävään tavoitteeseen tai jos sitä voidaan pitää perusteltuna yleistä etua koskevasta pakottavista syistä. Tällaisessa tapauksessa kyseessä olevan tavoitteen on lisäksi oltava toteutettavissa toimenpidettä soveltamalla, eikä soveltamisella saada ylittää sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi (ks. mm. asia C-19/92, Kraus, tuomio 31.3.1993, Kok., s. I-1663, 32 kohta; em. asia Bosman, tuomion 104 kohta; em. asia Kranemann, tuomion 33 kohta ja em. asia ITC, tuomion 37 kohta).
- 39 Ammattiurheilun osalta oikeuskäytännössä on jo todettu, että kun otetaan huomioon se huomattava yhteiskunnallinen merkitys, joka urheilutoiminnalla ja erityisesti jalkapalloilulla on unionissa, hyväksyttävänä tavoitteena on pidettävä sitä, että nuorten pelaajien työhön ottamista ja kouluttamista pyritään edistämään (ks. em. asia Bosman, tuomion 106 kohta).
- 40 Sen tutkimiseksi, soveltuuko järjestelmä, jolla rajoitetaan näiden pelaajien oikeutta vapaaseen liikkuvuuteen, tämän tavoitteen saavuttamiseen, ja ettei se mene yli sen, mikä on tarpeen tavoitteen saavuttamiseksi, on otettava huomioon – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 30 ja 47 kohdassa – urheilun erityispiirteet yleisesti ja jalkapallon erityisesti sekä niiden yhteiskunnallinen ja koulutukseen liittyvä merkitys. Näiden seikkojen merkityksellisyyttä vahvistaa lisäksi se, että ne on mainittu SEUT 165 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa.
- 41 Tältä osin on myönnettävä, että oikeuskäytännön mukaan mahdollisuus saada koulutuksesta maksettavaa korvausta on omiaan kannustamaan jalkapalloseuroja etsimään uusia kykyjä ja varmistamaan sen, että ne pystyvät kouluttamaan nuoria pelaajia (ks. em. asia Bosman, tuomion 108 kohta).

- 42 Kasvattajaseurojen tässä tarkoituksessa tekemistä sijoituksista saamille voitoille on luonteenomaista se, että ne ovat sattumanvaraisia, koska nämä seurat vastaavat kustannuksista, jotka liittyvät kaikkiin nuoriin pelaajiin, joiden kanssa ne ovat tehneet sopimuksen ja joita ne ovat kouluttaneet, tarvittaessa useiden vuosien ajan, kun taas ainoastaan murto-osa nuorista pelaajista ryhtyy varsinaiselle ammattilaisuralle joko kasvattajaseurassa tai jossakin muussa seurassa (ks. vastaavasti em. asia Bosman, tuomion 109 kohta).
- 43 Nuorten pelaajien kouluttamisesta aiheutuneet kulut kompensoituvat lisäksi yleensä vain osittain niillä hyödyillä, joita kasvattajaseura voi saada näistä pelaajista koulutusjakson aikana.
- 44 Näissä olosuhteissa kasvattajaseurat saattavat luopua nuorten pelaajien kouluttamiseen sijoittamisesta, jos ne eivät voi saada takaisin tähän tarkoitukseen käyttämiään varoja siinä tapauksessa, että pelaaja tekee koulutuksensa päättyessä ammattilaispelaajasopimuksen jonkin toisen seuran kanssa. Tilanne on tällainen erityisesti pienten kasvattajaseurojen osalta, joiden nuorten pelaajien työhön ottamiseen ja koulutukseen paikallistasolla tekemillä sijoituksilla on huomattava merkitys urheilun yhteiskunnallisen ja koulutukseen liittyvän tehtävän täyttämisen kannalta.
- 45 Tästä seuraa, että järjestelmä, jossa määrätään koulutuksesta maksettavan korvauksen maksamisesta tilanteesta, jossa nuori pelaaja allekirjoittaa koulutuksensa päättyessä ammattilaispelaajasopimuksen jonkin muun kuin hänet kouluttaneen seuran kanssa, voi lähtökohtaisesti olla perusteltu nuorten pelaajien työhön ottamisen ja kouluttamisen edistämistä koskevalla tavoitteella. Tällaisen järjestelmän on kuitenkin tosiasiallisesti sovelluttava tämän tavoitteen saavuttamiseen, ja sen on oltava oikeasuhteinen viimeksi mainittuun nähden siten, että siinä otetaan huomioon kustannukset, jotka seuroille aiheutuvat sekä tulevien ammattilaispelaajien että niiden pelaajien kouluttamisesta, joista ei koskaan tule ammattilaisia (ks. vastaavasti em. asia Bosman, tuomion 109 kohta).
- 46 Siltä osin kuin kysymys on pääasiassa kysymyksessä olevan kaltaisesta järjestelmästä, tämän tuomion 4 ja 6 kohdasta käy ilmi, että sille on ominaista, että kasvattajaseuralle ei

makseta korvausta koulutuksesta vaan sille maksetaan vahingonkorvausta, jota asianomainen pelaaja voi joutua maksamaan sopimusvelvoitteidensa rikkomisesta ja jonka määrä on riippumaton seuralle aiheutuneista todellisista koulutuskustannuksista.

- 47 Kuten Ranskan hallitus on todennut, Ranskan työoikeuskoodeksin L.122-3-8 §:n nojalla näitä vahingonkorvauksia ei lasketa kasvattajaseuralle aiheutuneiden koulutuskustannusten perusteella vaan kyseiselle seuralle aiheutuneen koko vahingon perusteella. Kuten lisäksi Newcastle UFC on todennut, tämän vahingon määrä on vahvistettu sellaisen arvioinnin perusteella, jonka perusteita ei ole ennalta täsmennetty.
- 48 Näissä olosuhteissa mahdollisuus saada tällaisia vahingonkorvauksia menee yli sen, mikä on tarpeen nuorten pelaajien työhön ottamisen ja kouluttamisen edistämisen ja näiden toimintojen rahoittamisen kannalta.
- 49 Kaiken edellä esitetyn perusteella esitettyihin kysymyksiin on vastattava, että SEUT 45 artikla ei ole esteenä järjestelmälle, jossa nuorten pelaajien työhön ottamisen ja koulutuksen edistämisen tavoitteen toteuttamiseksi taataan kasvattajaseuralle korvaus tilanteessa, jossa nuori pelaaja allekirjoittaa koulutuksensa päättyessä ammattilaispelaajasopimuksen jossakin toisessa jäsenvaltiossa toimivan seuran kanssa, edellyttäen, että tämä järjestelmä soveltuu kyseisen tavoitteen toteuttamiseen ja että se ei ylitä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.
- 50 Tämän tavoitteen toteuttamiseksi ei ole tarpeen pääasiassa kysymyksessä olevan kaltainen järjestelmä, jonka mukaan pelaajalupaus, joka koulutuksensa päättyessä allekirjoittaa ammattilaispelaajasopimuksen jossakin muussa jäsenvaltiossa toimivan

seuran kanssa, voidaan velvoittaa maksamaan vahingonkorvausta, jonka määrä ei liity todellisiin koulutuskustannuksiin.

Oikeudenkäyntikulut

- 51 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

SEUT 45 artikla ei ole esteenä järjestelmälle, jossa nuorten pelaajien työhön ottamisen ja koulutuksen edistämisen tavoitteen toteuttamiseksi taataan kasvattajaseuralle korvaus tilanteessa, jossa nuori pelaaja allekirjoittaa koulutuksensa päättyessä ammattilaispelaajasopimuksen jossakin toisessa jäsenvaltiossa toimivan seuran kanssa, edellyttäen, että tämä järjestelmä soveltuu kyseisen tavoitteen toteuttamiseen ja että se ei ylitä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.

Tämän tavoitteen toteuttamisen kannalta ei ole tarpeen pääasiassa kysymyksessä olevan kaltainen järjestelmä, jonka mukaan pelaajalupaus, joka koulutuksensa päättyessä allekirjoittaa ammattilaispelaajasopimuksen jossakin muussa

jäsenvaltiossa toimivan seuran kanssa, voidaan velvoittaa maksamaan vahingonkorvausta, jonka määrä ei liity todellisiin koulutuskustannuksiin.

Allekirjoitukset